

Flygtningenævnets begrundelse og resultat

Ansøgeren er etnisk tajik og sunni-muslim fra [by], Logar, Afghanistan. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv.

Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til sit hjemland frygter at blive slået ihjel af Taliban, idet han har arbejdet for de afghanske myndigheder. Han arbejdede fra [foråret] 2012 for ministeriet for [...] og var i [by] placeret på et kontor med i alt syv personer, hvor han var vicechef. Fra [foråret] 2014 begyndte Taliban at true ham telefonisk omkring to gange ugentligt, hvorunder ansøgeren fik at vide, at han skulle ophøre med at arbejde for regeringen og overgive sig til Taliban, og at han i modsat fald ville blive slået ihjel. Han orienterede løbende sin chef om truslerne, der blev anmeldt til politiet, der to-tre dage efter den første trussel indfandt sig på kontoret, hvorefter politiet blot meddelte ansøgeren, at de undersøgte sagen, men ellers ikke foretog sig noget. [I foråret og sommeren] 2014 modtog han endvidere to skriftlige trusler, der blev afleveret i landsbyens moské og videregivet til ansøgeren af dennes fader. Efter samråd med faderen udrejste ansøgeren omkring 14 dage efter modtagelsen af den anden skriftlige trussel.

Flygtningenævnet kan ikke lægge ansøgerens forklaring til grund. Nævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren har forklaret divergerende om, hvorvidt han var i kontakt med politiet, og om politiet ville hjælpe ham. Han har således til oplysnings- og motivsamtalen [i vinteren 2014/2015] oplyst, at han henvendte sig til myndighederne, som ikke ville hjælpe ham, da han ikke kunne navngive en person, ligesom han oplyste, at han ikke troede, at guvernøren i Logar kontaktede politiet, da der ikke skete noget i hans sag. Han har derimod til asylsamtalen [i sommeren 2015] og under forklaringen for Flygtningenævnet oplyst, at politiet kontaktede ham på arbejdspladsen omkring tre dage efter modtagelsen af den første telefoniske trussel, og at han fik oplyst, at politiet ville arbejde på sagen. Det bemærkes endvidere, at ansøgeren først under forklaringen for nævnet på spørgsmål herom har oplyst, at han efter modtagelsen af de telefoniske trusler stort set ophørte med at arbejde udenfor kontoret, hvilken funktion ifølge ansøgerens forklaring var et afgørende led i hans jobfunktion. Nævnet har endvidere lagt vægt på, at det findes utroværdigt, at ansøgeren efter modtagelsen af den anden skriftlige trussel – som ansøgeren ifølge sin forklaring anså som så konkret, at den nødvendiggjorde hans akutte udrejse – opholdt sig i sit hjem hos sin familie i 14 dage, inden han forlod Afghanistan. Nævnet har endelig lagt vægt på, at ansøgeren for Flygtningenævnet har forklaret upræcist og afglidende på centrale spørgsmål, herunder om hvorvidt det var den samme person, der talte i forbindelse med de mange og lange telefoniske trusler.

Flygtningenævnet finder derfor ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort, at betingelser for opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1 eller § 7, stk. 2 er opfyldt.

Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.